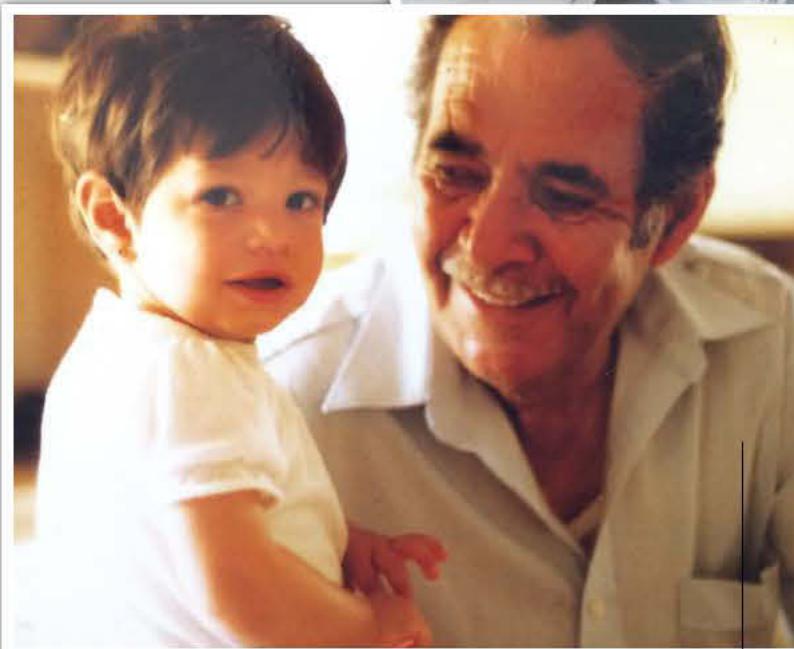

Λέγομαι Σωτήρης και είμαι από την Ζάκυνθο. Έφυγα από την Ελλάδα με τη γυναίκα μου και ένα κοριτσάκι μόνο δύο μηνών. Όταν φύγαμε από το σπίτι μας πατέρας μου μου έδωσε πέντε χιλιάδες δραχμές για τα έξοδα μου. Εκαθίσαμε τρεις μέρες στην Αθήνα και τα λεφτά τελείωσαν, μου έμειναν μόνο 50 δραχμές. Στις 10 Δεκεμβρίου μας πήρε το αεροπλάνο και είπαμε αντίο Ελλάδα. Ο πρώτος σταθμός που κάναμε ήταν το Κάιρο. Μετά πήγαμε Ιράν, Πακιστάν, Σιγκαπούρη. Το αεροπλάνο λεγόταν KLM. Ταξίδευαμε μόνο ημέρα και το βράδυ καθόμαστε σε ξενοδοχεία. Όταν ήμασταν στη Σιγκαπούρη καθίσαμε μιάμιση μέρα. Εκεί ήταν κάποιος που πούλαγε διάφορα πράγματα, πινακίδες για τη γυναίκα μου ήθελε να πάρει κάτι και της είπα δεν έχω άλλα λεφτά. Κατά καλή μας τύχη κάνει σχέδιο ο πωλητής να πάμε κοντά. Του δείχνω το πενντάρι και με τάνονά που συνεννοθήκαμε και πήρε τη γυναίκα μου αυτό που ήθελε. Άλλα ο Σιγκαπουριανός πωλητής πέρασε το πενντάρι για 50 δολάρια και μου έδωσε 45 δολάρια υπόλοιπο. Είπα μόνος μου ότι ο θεός είναι μεγάλος. Την άλλη μέρα φύγαμε από εκεί και ερχόμαστε για τη νέα πατρίδα. Όταν περάσαμε τα μισά της πορείας το αεροπλάνο χάλασε, σταμάτησε ο ένας κινητήρας και ερχόμαστε μόνο με τρεις. Οι αεροσυνοδοί ετοίμαζαν τα αλεξίπτωτα και μας είπαν ότι όταν σταματήσει και ο άλλος θα πάμε στον πάτο. Εκεί γινόταν χαμός από το κλάμα, εγώ όμως που έκανα το παλικάρι, που κατά βάθος ήταν την ταχυπαλμία περνούσε το όριο, για να δώσω λίγο κουράγιο στη γυναίκα μου που κάθε τόσο με ρωτούσε το παιδί μας τι θα γίνει, της έλεγα θα σε πάρω στην πλάτη και εσύ θα κρατάς το μωρό και θα πέσουμε με το αλεξίπτωτο όλοι μαζί. Ευτυχώς που μας βοήθησε ο θεός και φτάσαμε στην Αυστραλία και σταματήσαμε στο Περθ. Εκεί ευχαριστήκαμε κουνούπι και μύγες. Καθίσαμε εκεί για μιάμιση μέρα. Την άλλη μέρα μας έφεραν στο Σίδνεϊ. Το βράδυ μας έβαλαν στα λεωφορεία και μας πήγαν στην Βικτώρια σε ένα μέρος που λέγεται Μπονεγκίλα. Όταν είδαμε που βρεθήκαμε όλοι μείναμε αποβλακωμένοι. Το χάλι που είδαμε σε αυτό τον τόπο! Δεν είχε παρά μόνο μύγες και κουνέλια. Μας είπαν να πάτε για φαγητό. Πήγαμε στο ωραίο τραπέζι που είχε κρέας, μεγάλα κομμάτια και αυγά καθαρισμένα, αλλά το χρώμα τους είχε αλλάξει, ήταν μαύρα από μύγες. Εγώ που είμαι πολύ μίζερος με το φαγητό πήρα ένα μήλο και ένα κομμάτι ψωμί και επίγια στο δωμάτιο μου. Παρέα είχα τον κύριο Μιχάλη που ήταν από την Σύμη. Μου λέει να βρούμε δουλειά και να μαζέψουμε "τα πίσω μας" να φύγουμε, δηλαδή να μαζέψουμε

τα εισιτήρια μας να γυρίσουμε πίσω. Του επιτάχυνα μου είναι πολύ νωρίς να σκεφτόμαστε αυτό το πράγμα. Όταν τελείωσε το φαγητό μας είπαν όποιος έχει παιδάκι και φαίνεται άρρωστο να το πάει να το δει γιατρός. Εγώ είχα το κοριτσάκι, ήταν μόνο δύο μηνών και από το ταξίδι είχε βγάλει κοκκινάδες στο λαιμάκι. Το πήγαμε στο γιατρό και μαζί ήταν και ένας άλλος που είχε το ίδιο πρόβλημα. Μας κρατάνε και τα δύο παιδάκια και μας είπαν στις εφτά το βράδυ να πάνε οι μπτέρες να θολάσουν τα παιδιά. Από εδώ και πέρα αρχίζει το δράμα. Ξεκινάμε εγώ με τη γυναίκα μου και ο άλλος με τη δική του. Τώρα που είναι αυτό το νοσοκομείο που δεν είχαμε κανένας καμιά ιδέα. Που να μάθουμε, όλοι ήταν ξένοι από διάφορες χώρες. Όταν βαδίζαμε στο μονοπάτι ερχόταν δύο γυναίκες, ήταν Γερμανίδες. Τις κατάλαβα από λίγα γερμανικά που ήξερα από την κατοχή. Αυτά δεν ήταν αρκετά για να συνεννοθούμε και ξάνω την υπομονή μου

Αριστερά: Πίσω στη Μπονεγκίλα μετά από χρόνια. Ο Σωτήρης Πατρινός γράφει στο βιβλίο επισκεπτών. Πάνω: Ο Σωτήρης Πατρινός (αριστερά) στην έφταση στην Αυστραλία.

Με την εγγονή του.

υπήρχε. Περιμέναμε έξω από το νοσοκομείο και δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Είχαν κλείσει τα πάντα και περιμέναμε έξω. Κατά καλή μας τύχη ήρθε το νοσοκομείο και έφερε κάποιον ασθενή. Όταν βγήκαν έξω αυτοί κατάλαβαν ότι εμείς είχαμε χαθεί και σταμάτησαν και μας ρωτάγανε τι συνέβη. Εγώ και η παρέα μου σκέφτηκα να τους γράψω ένα σχέδιο. Κάθισα και τους έφτιαξε ένα σπίτι στην γη, δηλαδή στο χώμα και τους έγραψα τον 15 αριθμό, που αυτό ήταν το δωμάτιο που μας είχαν δώσει για να κοιμόμαστε. Μας κάνανε σχέδιο να μπούμε μέσα στο "άμπουλα" να μας πάνε εκεί που μέναμε. Η ώρα είχε περάσει τις 12. Πήγαμε τέσσερις φορές γύρω αλλά δεν το βρίσκανε, διότι το 15 αριθμός ήταν πολλά δωμάτια, 15 A, 15 B και πάλι άρχιζαν τα άλλα τετράγωνα. Η κατάληξη ήταν να μας κρατήσουν μαζί τους μέχρι που ξημέρωσε και πήγαμε πίσω κι εγώ γνώρισα το δωμάτιο μας με μια κουβέρτα που είχαμε βάλει στο παράθυρο για τον ήλιο και όταν πήγε η ώρα πήγαμε

και πήραμε τα παιδιά μας. Εδώ τελειώνει η ταλαιπωρία η πρώτη αλλά έχουμε και άλλες χειρότερες. Θα τις γράψουμε και θα τις μάθετε λίγο αργότερα.